

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF

10 september 1997 *

In zaak C-248/97 P(R),

L. M. Chaves Fonseca Ferrão, lid van de eerste kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen), wonende te Campello, Alicante (Spanje), vertegenwoordigd door R. Assa, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van deze laatste, Rue Jean-Pierre Brasseur 1,

rekwirant,

betreffende hogere voorziening tegen de beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 19 juni 1997 in zaak T-159/97 R (Chaves Fonseca Ferrão/BHIM, Jurispr. 1997, blz. II-1049), strekkende enerzijds tot vernietiging van die beschikking, en anderzijds tot opschorting van de tenuitvoerlegging van besluit ADM-97-3 van de voorzitter van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 21 februari 1997 betreffende de organisatie van de kamers van beroep, of tot verwijzing van de zaak naar het Gerecht,

andere partij bij de procedure:

Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen), vertegenwoordigd door O. Montalto, directeur van de afdeling juridische aangelegenheden, en J. P. Miranda de Sousa, lid van die afdeling, als

* Procestaal: Frans.

gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van de juridische dienst van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, Centre Wagner, Kirchberg,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET HOF,

advocaat-generaal A. La Pergola gehoord,

de navolgende

Beschikking

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 8 juli 1997, heeft rekwirant overeenkomstig artikel 168 A EG-Verdrag en artikel 50, tweede alinea, van 's Hofs Statuut-EG hogere voorziening ingesteld tegen de beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 19 juni 1997 in zaak T-159/97 R (Chaves Fonseca Ferrão/BHIM, Jurispr. 1997, blz. II-1049; hierna: „bestreden beschikking”) houdende afwijzing van het verzoek tot opschorting van de tenuitvoerlegging van besluit ADM-97-3 van de voorzitter van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (hierna: „Bureau”) van 21 februari 1997 betreffende de organisatie van de kamers van beroep (hierna: „omstreden besluit”).
- 2 Bij op 25 juli 1997 ter griffie neergelegde akte heeft het Bureau zijn schriftelijke opmerkingen bij het Hof ingediend.

De feiten en het procesverloop

- 3 De aan het geding ten grondslag liggende feiten zijn in de bestreden beschikking uiteengezet als volgt:

„1. Het Bureau (...) is ingesteld bij verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB 1994, L 11, blz. 1; hierna: ‚verordening nr. 40/94’). De samenstelling en de organisatie van het Bureau worden meer bepaald beheerst door titel XII (artikelen 111-139) van die verordening.

2. Het Bureau beschikt over verschillende kamers van beroep, die bevoegd zijn om zich uit te spreken over de beroepen die tegen bepaalde beslissingen van het Bureau zijn ingesteld. Elke kamer van beroep bestaat uit een voorzitter en twee leden. Voor de eerste periode is voorzien in de oprichting van drie kamers.

3. Artikel 119, lid 2, sub a, van verordening nr. 40/94 bepaalt, dat de voorzitter van het Bureau, die met de leiding ervan is belast, ‚alle nodige maatregelen [neemt], zoals het vaststellen van interne administratieve instructies en bekendmaken van mededelingen, om de goede werking van het Bureau te waarborgen’.

4. Op grond van voormelde bepaling nam de voorzitter van het Bureau op 21 februari 1997 [het omstreden besluit]. Artikel 2 van dit besluit bepaalt:

„1) De ondervoorzitter belast met de juridische aangelegenheden zal de onmiddellijke meerdere zijn van de voorzitters van de kamers van beroep.

2) De voorzitters van de kamers van beroep zullen de onmiddellijke meerderen zijn van de leden van de kamers van beroep waarvoor zij zijn aangewezen. Wanneer een lid voor meer dan één kamer van beroep wordt aangewezen, zal de onmiddellijke meerdere de voorzitter zijn van de kamer van beroep waarvoor het lid primair is aangewezen.’

5. Verzoeker, lid van de eerste kamer van beroep van het Bureau sedert 1 februari 1996, verzocht, bij verzoekschrift gedateerd 6 maart 1997, de Commissie van de Europese Gemeenschappen, krachtens artikel 118 van verordening nr. 40/94 de wettigheid van het omstreden besluit na te gaan. Bij beslissing van 18 april 1997, aan verzoeker meegedeeld bij brief SG(97)D/3132 van 23 april 1997, verklaarde de Commissie het verzoek niet-ontvankelijk.

6. Bij nota van 22 april 1997 diende verzoeker bij de voorzitter van het Bureau, als tot aanstelling bevoegd gezag, een klacht in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (hierna: „Statuut”) in, strekkende tot intrekking van het omstreden besluit, inzonderheid artikel 2.”

4 Op grond van artikel 179 EG-Verdrag en artikel 91, lid 4, van het Statuut wendde verzoeker, na het indienen van zijn klacht, zich bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 21 mei 1997, onmiddellijk tot het Gerecht met een beroep tot nietigverklaring van het omstreden besluit, waarbij een verzoek in kort geding was gevoegd, strekkende tot opschorting krachtens artikel 185 EG-Verdrag van de tenuitvoerlegging van bedoeld besluit.

De bestreden beschikking

5 Bij de bestreden beschikking wees de president van het Gerecht het verzoek in kort geding af, na verzoekers argumenten betreffende de spoedeisendheid van de gevraagde opschorting te hebben onderzocht.

- 6 In dit kader kwam de president van het Gerecht tot de conclusie dat er geen spoedeisendheid was, nadat hij de volgende vaststellingen had gedaan:

„20. In de onderhavige zaak zou het gevaar voor ernstige en onherstelbare schade bij onmiddellijke tenuitvoerlegging van het besluit volgens verzoeker voortvloeien uit de inbreuk die de door het bestreden besluit ingestelde hiërarchieke ondergeschiktheid van de leden van de kamers van beroep van het Bureau dreigt te maken op de onafhankelijkheid van deze laatsten voor de gehele duur van hun mandaat, zonder dat de eventuele nietigverklaring van de betrokken handeling de betrokkenen met terugwerkende kracht genoegdoening kan geven.

21. De onafhankelijkheid van de leden van de kamers wordt erkend door verordening nr. 40/94, waarvan artikel 131, lid 2, bepaalt: „De leden van de kamers zijn onafhankelijk. Bij hun beslissingen zijn zij aan geen enkele aanwijzing gebonden.’

22. Er zij op gewezen, dat verzoeker geenszins bewijst, dat het omstreden besluit, en inzonderheid artikel 2, bij gebreke van opschorting van de tenuitvoerlegging ervan tijdens de procedure in de hoofdzaak voor het Gerecht, de onafhankelijkheid zal aantasten, die de beslissingsbevoegdheden waarmee de leden van de kamers zijn bekleed, moet kenmerken. Hij beperkt zich integendeel tot de stelling, dat het omstreden besluit ‚de onafhankelijkheid’ van de leden van de kamers ‚aantast’, dat ‚inbreuk zou worden gemaakt op het statuut van onafhankelijkheid’, dat hij ‚de ernstige schade zou lijden, zijn mandaat te moeten vervullen in het keurslijf van een hiërarchieke ondergeschiktheid die onverenigbaar is met de functies waarmee de kamers van beroep zijn bekleed’, en, ten slotte, dat ‚de werking en de geloofwaardigheid zelf van het stelsel van interne en onafhankelijke herziening van de beslissingen van het Bureau (...) onherstelbaar zouden worden aangetast door de uitvoering (...) van het omstreden besluit’. Hij voert geen enkel concreet element tot staving van zijn beweringen aan.

23. Derhalve lijkt de schade die verzoeker, als lid van een kamer, in zijn verzoek in kort geding voor ogen staat, slechts een theoretisch karakter te hebben.

24. Het gevaar van een daadwerkelijke aantasting van de onafhankelijkheid van verzoeker zou enkel tot werkelijke schade kunnen worden, indien met toepassing van het omstreden besluit verrichte handelingen de onafhankelijkheid die hij tijdens zijn mandaat geniet, zouden aantasten. Tot nog toe heeft het Bureau echter geen enkele handeling verricht, die, ter uitvoering van het omstreden besluit, de onafhankelijkheid van verzoeker concreet aantast, en deze laatste voert ook geen enkel gegeven aan, dat het bestaan van een dergelijk gevaar kan laten vermoeden.

25. Het uit artikel 131 van verordening nr. 40/94 voortvloeiende beginsel blijft dus in de onderhavige zaak van toepassing, zoals wordt bevestigd in de zesde overweging van de considerans van het omstreden besluit, en door de auteur zelf van dat besluit, de voorzitter van het Bureau, die in zijn interne nota van 10 juni 1996, gericht aan de voorzitter en de leden van de eerste kamer van beroep, de betrokkenen hun onafhankelijkheid heeft gewaarborgd in de volgende bewoordingen: „Ik kan u verzekeren, dat ik op geen enkel ogenblik heb overwogen, uw onafhankelijkheid, die in feite de vrijheid van beslissing is, aan te tasten.” Gesteld al dat de bevoegde autoriteit, krachtens artikel 2 van het omstreden besluit, later maatregelen neemt die de onafhankelijkheid van verzoeker kunnen aantasten, dan zou deze laatste zich op dat moment tot de gemeenschapsrechter kunnen wenden met een beroep tot nietigverklaring van die maatregel, alsook met een verzoek in kort geding.”

7 Aangezien de schriftelijke opmerkingen van partijen alle informatie bevatten, die nodig is voor een uitspraak op de hogere voorziening, behoeven partijen niet in hun mondelinge opmerkingen te worden gehoord.

Argumenten van partijen

8 De hogere voorziening berust op één enkel middel, ontleend aan ontoereikende motivering van de bestreden beschikking.

- 9 Hoewel hij uitdrukkelijk erkent, dat zij niet van belang zijn voor de hogere voorziening, brengt rekwirant vooraf een reeks feitelijke overwegingen naar voren, betreffende zijn betrekkingen met het Bureau vóór en na het instellen van zijn beroep bij het Gerecht.
- 10 Rekwirant weerlegt ook de door het Bureau in de procedure voor het Gerecht voorgedragen argumenten betreffende de aard en de functie van de kamers van beroep in het kader van het Bureau. Hij belicht de situatie bij het Europees Octrooibureau, ten betoge dat het mogelijk is, de vrijwaring van de onafhankelijkheid van de leden van de kamers van beroep en de eisen van een goed administratief beheer te verzoenen.
- 11 Wat, meer bepaald, het bij het Gerecht ingediende verzoek in kort geding betreft, betoogt rekwirant, dat het belang waarop hij zich beroept, zijn particuliere belangenfeer ver overschrijdt, en samenvalt met het belang van de rechtsorde. In wezen zou het erom gaan, de door de beslissingen van het Bureau geraakte personen een aan het merkenrecht aangepaste rechtsbescherming te verzekeren, door de daartoe vereiste statutaire onafhankelijkheid van de leden van de kamers van beroep te vrijwaren.
- 12 Met betrekking tot de ontoereikende motivering die de bestreden beschikking zou vertonen, merkt rekwirant allereerst op, dat in de motivering van de beschikking slechts een zeer klein deel van de door hem aangevoerde feiten, en dan nog onnauwkeurig, wordt vermeld, zodat het niet mogelijk zou zijn, „het collegiale karakter van de kamers en het statuut van onafhankelijkheid van de leden ervan” en „de verhevenheid en de draagwijdte van de appèlfuncties waarmee de kamers van beroep van het Bureau zijn bekleed” juist te beoordelen (blz. 19 van de hogere voorziening).
- 13 Rekwirant betoogt vervolgens, dat de bestreden beschikking ontoereikend is gemotiveerd, voor zover daaruit volgt, dat het bestaan van ernstige en onherstelbare schade slechts zou kunnen worden bewezen, indien met toepassing van het omstreden besluit verrichte handelingen de onafhankelijkheid die rekwirant tijdens

zijn mandaat geniet, zouden aantasten. Volgens rekwirant daarentegen, zou de aantasting van zijn onafhankelijkheid inherent zijn aan de in het omstreden besluit bedoelde band van hiërarchieke ondergeschiktheid.

14 Ten bewijze dat de spoedeisendheid van de gevraagde opschorting juist is beoordeeld, zou dus uit de bestreden beschikking moeten blijken, dat de rechter in kort geding, zij het slechts vooraf, de omstandigheden feitelijk en rechtens heeft onderzocht, die ter rechtvaardiging van de fumus boni juris worden aangevoerd. Eerst na onderzoek van de aard van de functies van de kamers van beroep van het Bureau en de draagwijdte van het statuut van onafhankelijkheid van de leden ervan zou immers de spoedeisendheid van de opschorting van het omstreden besluit nauwkeurig kunnen worden vastgesteld.

15 In zijn opmerkingen voert het Bureau de niet-ontvankelijkheid van de hogere voorziening aan, op grond dat zij in feite enkel zou beogen, de feiten van het geding opnieuw te laten onderzoeken. Ten gronde is het Bureau enerzijds van mening, dat alle feitelijke elementen en juridische overwegingen die in het stelsel van het besluit van wezenlijk belang zijn, in de bestreden beschikking worden belicht, en anderzijds, dat de president van het Gerecht alle in het verzoekschrift in kort geding vermelde gegevens betreffende de spoedeisendheid van de gevraagde opschorting, met zorg en onpartijdigheid heeft onderzocht.

Beoordeling

16 Met betrekking tot de bezwaren die het Bureau tegen de ontvankelijkheid van de hogere voorziening heeft ingebracht, volstaat het vast te stellen, dat het middel ontleend aan ontoereikende motivering, niet kan worden teruggebracht tot een betwisting van de feitelijke vaststellingen van de rechter in kort geding. De hogere voorziening is dus ontvankelijk.

- 17 Ten gronde zij er allereerst aan herinnerd, dat in het kader van zijn algemene onderzoek van een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging of andere voorlopige maatregelen, de rechter in kort geding over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en, met inachtneming van de bijzonderheden van de zaak, vrij kan bepalen hoe en in welke volgorde deze verschillende voorwaarden moeten worden onderzocht, wanneer geen enkele gemeenschapsrechtelijke regel hem voor de beoordeling van de noodzaak van voorlopige maatregelen een vooraf vastgesteld onderzoeksschema voorschrijft [beschikkingen van 19 juli 1995, zaak C-149/95 P(R), *Atlantic Container Line e. a.*, Jurispr. 1995, blz. I-2165, r. o. 23, en 12 juli 1996, zaak C-180/96 R, *Verenigd Koninkrijk/Commissie*, Jurispr. 1996, blz. I-3903, r. o. 45].
- 18 In casu is het verzoek om voorlopige maatregelen afgewezen, omdat de maatregelen waarom was verzocht, niet spoedeisend waren. Bijgevolg kunnen in het kader van deze hogere voorziening overwegingen betreffende de *fumus boni juris*, waarmee evenwel niet wordt betwist dat er geen sprake was van spoedeisendheid van de maatregelen waarom was verzocht, niet tot een, al was het maar gedeeltelijke, vernietiging van de beschikking in kort geding leiden [beschikking van 14 oktober 1996, zaak C-268/96 P(R), *SCK en FNK*, Jurispr. 1996, blz. I-4971, r. o. 31].
- 19 De overwegingen van rekwirant betreffende de aard en de functie van de kamers van beroep in het kader van het Bureau en zijn bewering, dat de rechter in kort geding de *fumus boni juris* van zijn verzoek tot opschorting had moeten onderzoeken, zijn dus niet relevant in het kader van de onderhavige hogere voorziening, tenzij zou worden aangetoond, dat een dergelijk onderzoek noodzakelijk was om de bestreden beschikking voldoende te kunnen motiveren op het punt van de niet-spoedeisendheid.
- 20 Wat de vereiste motivering van een beschikking in kort geding betreft, zij opgemerkt, dat van de rechter in kort geding niet kan worden geëist, dat hij uitdrukkelijk antwoordt op alle in de loop van het kort geding besproken rechtsvragen en feitelijke vragen. Het is voldoende, dat de door hem in aanmerking genomen redenen, gelet op de omstandigheden van de zaak, zijn beschikking behoorlijk rechtvaardigen en het Hof in staat stellen zijn rechterlijke controle uit te oefenen (zie voornoemde beschikking *Atlantic Container Line*, r. o. 58).

- 21 In dit verband is duidelijk, dat de bestreden beschikking een motivering bevat die volstaat om de gekozen oplossing te rechtvaardigen, en het Hof in staat stelt zijn rechterlijke controle uit te oefenen.
- 22 De rechter in kort geding heeft onder meer opgemerkt, dat de gestelde schade moest worden onderzocht in het licht van de onafhankelijkheid die de beslissingsbevoegdheden waarmee de leden van de kamers zijn bekleed, moet kenmerken (r. o. 22 van de bestreden beschikking), en dat de schade die verzoeker voor ogen stond, dus slechts een theoretisch karakter leek te hebben (r. o. 23 van de bestreden beschikking).
- 23 Anders dan rekwirant beweert, blijkt dus uit de bestreden beschikking, dat het bestaan van ernstige en onherstelbare schade is onderzocht, voor zoveel als nodig rekening houdend met de kenmerken van de onafhankelijkheid die de leden van de kamers van beroep van het Bureau genieten.
- 24 Ten slotte beweert rekwirant ook ten onrechte, dat uit de bestreden beschikking zou voortvloeien, dat enkel met toepassing van het omstreden besluit verrichte concrete handelingen die zijn onafhankelijkheid aantasten, ernstige en onherstelbare schade zouden kunnen meebrengen.
- 25 In rechtsoverweging 24 van de bestreden beschikking heeft de rechter in kort geding immers onder meer opgemerkt, dat rekwirant geen enkel gegeven had aangevoerd, dat het bestaan kon laten vermoeden van een „gevaar”, dat zijn onafhankelijkheid concreet zou worden aangetast. Daaruit volgt, dat het verzoek tot opschorting niet eenvoudig deswege is afgewezen, omdat de ernstige en onherstelbare schade op een veronderstelde gedraging van het Bureau berustte, maar omdat het niet was gestaafd door gegevens die deze gedraging voldoende waarschijnlijk maken.

- 26 Uit het voorgaande volgt, dat rekwirant niet heeft bewezen, dat de bestreden beschikking ontoereikend was gemotiveerd.

Kosten

- 27 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, dat krachtens artikel 118 op de procedure in hogere voorziening van toepassing is, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voor zover dit is gevorderd. Ingevolge artikel 70 van dit Reglement blijven echter in gedingen tussen de Gemeenschappen en hun personeelsleden de kosten door de instellingen gemaakt te hunnen laste.
- 28 Overeenkomstig die bepalingen zal elke partij haar eigen kosten dragen.

DE PRESIDENT VAN HET HOF

beschikt:

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) Elke partij zal haar eigen kosten dragen.

Luxemburg, 10 september 1997.

De griffier

R. Grass

De president

G. C. Rodríguez Iglesias